

Elizabeth simțea forța pe care o emana Rama și știa că ar trebui să-i displacă, însă era un lucru îmbietor și lipsit de primejdii s-o aibă alături pe femeia aceasta sigură pe ea. Se așează grațios și își împleți mâinile în poală.

— Nu mi-ai spus încă ce s-a întâmplat.

Rama zîmbi trist.

— Sărmană copilă, ai nimerit într-un moment potrivit. Orice moment ar fi fost potrivit, însă acesta-i odios. Rama își întinse iarăși degetele în poală. În noaptea asta, Benjamin Wayne a fost înjunghiat în spate, spuse ea. S-a prăpădit în zece minute. Peste două zile o să fie îngropat. Își ridică privirea spre Elizabeth și zîmbi cu amărăciune, ca și cum ar fi știut că toate astea aveau să se întâmple, ba chiar pînă la ultimul detaliu. Acuma știi, continuă ea. Întrebă în noaptea asta tot ce vrei să afli. E o tensiune care ne face să nu mai fim noi înșine. Întrebă orice poțtești în noaptea asta. Mîine s-ar putea să ne fie rușine. Odată îngropat, n-o să-l mai pomenim niciodată pe Benjy. Într-un an o să uităm pînă și că a existat.

Elizabeth se aplecă în fotoliu. Totul era așa de diferit față de imaginea venirii acasă pe care și-o crease în minte, în care primea binecuvîntarea familiei și ea se arăta atît de îndatoritoare față de ei. În încăpere plutea o forță care era dincolo de puterea ei de stăpînire. Stătea pe marginea unui bazin întunecat și adînc și vedea cum pești uriași, decolorați se mișcau misterios pe fund.

— De ce a fost înjunghiat? întrebă ea. Am auzit că Juanito a făcut-o.

Pe buzele Ramei se așternu un zîmbet palid de afecțiune.

— Ei bine, Benjy era hoț la drumul mare. Nu-și dorea foarte tare lucrurile pe care le fura. Jefuia fetele de micuța și prețioasa lor demnitate. Ei, și bea ca să fure și el o fărîmă de moarte – iar acum o are pe toată. Trebuia să se întâmple asta, Elizabeth. Dacă arunci un pumn de boabe spre un degetar

Libris
Respect pentru autorii cărții

întors cu gura-n sus, se prea poate ca măcar una să nimerească înăuntru. Acum înțelegeți?

— Juanito a venit acasă și l-a găsit pe micul tâlhar la lucru.

— L-am iubit cu toții pe Benjy, spuse Rama. Nu-i nici un blestemat de pas între dispreț și iubire.

Elizabeth se simțea singură și dată la o parte; era teribil de slabă dinaintea forței pe care o emana Rama.

— Am bătut cale atît de lungă, explică ea. Și n-am mîncat nimic de seară. Nici măcar pe față nu m-am spălat.

Buzele începură să-i tremure cînd își aminti, unul cîte unul, lucrurile de care suferea. Ochii Ramei se îmblinziră și se uită la ea, văzînd-o de data aceasta pe Elizabeth mireasa.

— Și unde-i Joseph? se tîngui ea. E prima noastră noapte acasă și el e plecat. Nici măcar un strop de apă n-am băut.

Atunci Rama se ridică și își netezi cu palmele rochia foșnitoare.

— Sărmana copilă, iartă-mă, nu m-am gîndit. Vino în bucătărie să te speli. Fac un ceai și îți tai niscaiva felii de pîine cu carne.

În bucătărie, ceainicul bolborosea nedeslușit. Rama tăie friptura de vițel și cîteva felii de pîine și turnă o ceașcă fierbinte de ceai galben.

— Acuma haide să mergem înapoi în salon, Elizabeth. Îți poți lua cina acolo, e mai confortabil.

Elizabeth își făcu sendvișuri groase și le mîncă cu poftă, iar ceaiul fierbinte, tare și amărui o relaxă și o făcu să uite de nemulțumiri. Rama se întorsese la loc în fotoliul ei. Stătea dreaptă, cu spatele țepăn și o privea pe Elizabeth cum își umple prea tare gura cu pîine și carne.

— Ești frumoșică, spuse Rama pe un ton critic. N-aș fi crezut că Joseph poate să-și ia o nevastă frumoșică.

Elizabeth se îmbujoră.

— Cum adică? întrebă ea.

Erau fluxuri de sentimente aici pe care ea nu le putea identifica, sisteme de gândire care nu făceau parte din categoriile experienței ori deprinderilor ei. O înspăimîntau și tocmai de aceea zîmbi amuzată.

— De bună seamă, el știe lucrul acesta. Doar mi l-a spus.

Rama pufni încetisor.

— Nu-l cunosc atît de bine pe cît credeam, spuse ea. Socoteam că-și va alege nevasta așa cum își alege vacile – să fie vaci bune, potrivite pentru activitatea lor –, la fel și ea, să fie o nevastă bună și cam la fel ca o vacă. Pesemne că-i mult mai uman decît am crezut. În vocea ei se simțea o notă de amărăciune. Își trecu degetele albe și puternice prin păr, netezindu-l de-o parte și de alta a cărării. Cred c-am să beau o ceașcă de ceai, spuse ea apoi. Să mai pun niște apă în el. Probabil că-i otrăvitor de tare.

— Desigur că-i uman, spuse Elizabeth. Nu văd de ce ai spune că nu este. El e timid. Se sfiște, atîta tot.

Și mintea i se întoarse pe neașteptate la trecătoarea dintre munți și la rîul învolburat. Se sperie și alungă departe de ea gîndul.

Rama zîmbi cu compasiune.

— Nu, timid nu e, o lămuri ea. Nu cred că există pe lume om mai puțin timid, Elizabeth. Apoi spuse cu compătimire: Nu-l cunoști pe omul ăsta. Am să-ți povestesc eu despre el, nu ca să te sperii, ci ca să nu te înfricoșezi tu atunci cînd vei ajunge să-l cunoști.

Ochii i se umplură de gînduri, iar mintea ei rătăcea căutînd o cale de a le rosti.

— Se vede, spuse ea, că deja cauți scuze, mă rog, scuze ca niște tufișuri după care să te pitești, astfel încît să nu fii nevoită să-ți înfrunți gîndurile pe care le ai. Mîinile ei își pierduseră siguranța de sine; se mișcau în toate părțile, precum tentaculele iscoditoare ale unei creaturi marine. „E un copil, îți zici tu. Visează și el.“ Vocea îi deveni tăioasă și aspră: Nu e deloc un copil, spuse ea. Iar dacă visează, tu n-ai să știi niciodată la ce visează.

Elizabeth izbucni furioasă:

— Ce spui tu aici? S-a însurat cu mine. Încerci să-l faci să pară un străin. Glasul îi șovăi, cuprins de îndoială. Ei bine, desigur că îl cunosc. Chiar crezi că m-aș fi măritat cu un om pe care nu-l cunosc?

Însă Rama se mulțumi numai să-i zîmbească.

— Nu-ți fie teamă, Elizabeth. Ai văzut deja unele lucruri. Nu are pic de cruzime în el, Elizabeth, așa socot. Poți să i te închini fără teama că vei fi sacrificată.

Lui Elizabeth îi veni în minte imaginea cununiei când, pe măsură ce slujba se desfășura și în aer plutea monotonia, ea îl luase pe soțul ei drept Hristos.

— Nu știu la ce te referi, se tîngui ea. De ce zici să mă închin? Uite ce e, sînt frîntă, am călătorit toată ziua. Cuvintele au înțelesuri care se schimbă după cum mă schimb și eu. Ce vrei să zici prin „să i te închini“?

Rama își trase fotoliul mai în față, ca să își poată pune mîna pe genunchiul lui Elizabeth.

— E un moment straniu, spuse ea încet. Ți-am spus de la bun început că în noaptea asta o ușă e deschisă. E un Ajun al Morților, când fantomele sînt libere. În noaptea asta, pentru că a murit fratele nostru, o ușă s-a deschis în mine și oarecum și în tine. Gînduri ascunse bine în creier, în întunecimea din spatele oaselor, pot ieși la iveală în noaptea asta. Am să-ți spun la ce m-am gîndit și am ținut în taină. Uneori am văzut același lucru în ochii altor oameni, ca o umbră într-o apă. În timp ce vorbea, lovea ușurel cu palma genunchiul lui Elizabeth, impunînd un ritm vorbelor sale, și ochii îi luceau intens, pînă ce scînteii roșii se aprinseră în ei. Îi cunosc pe bărbați, continuă ea. Pe Thomas îl cunosc atît de bine, că îi simt gîndurile de îndată ce prind viață. Și îi știu reflexele înainte să devină suficient de puternice încît să-i pună trupul în mișcare. Pe Burton îl cunosc pînă în străfundul bietului său suflet, cît despre Benjy... cunoșteam drăgălășenia și trîndăvia lui Benjy. Știam cît de mult regreta că e Benjy și cum nu se putea

stăpîni. Rama zîmbi, amintindu-și un episod: Benjy a venit într-o noapte, cînd Thomas nu era aici. Era așa de pierdut și întristat. L-am ținut la pieptul meu aproape pînă la ziuă. Degetele i se împreunară, alcătuind un pumn desfăcut. I-am cunoscut pe toți, spuse ea cu glas răgușit. Instinctul nu m-a înșelat niciodată. Însă pe Joseph nu îl cunosc. Nu i-am cunoscut nici tatăl.

Elizabeth încuviința încetișor din cap, prinsă în ritm.

— Nu știu dacă există bărbați care s-au născut în afara umanității, continuă Rama, ori dacă unii bărbați sînt atît de umani încît îi fac pe ceilalți să pară ireali. Poate că o mică divinitate viețuiește din cînd în cînd pe pămînt. Puterea lui Joseph e dincolo de posibilitatea de a fi zdruncinată, calmul lui este acela al munților, iar simțirea îi e sălbatică și cumplită și ageră precum un fulger, și tot atît de lipsită de judecată, din cîte văd ori știu eu. Cînd ești departe de el, încearcă să te gîndești la el și vei înțelege ce vreau să spun. Imaginea lui va deveni uriașă, pînă ce va întrece munții, iar forța îi va fi precum suflul irezistibil al vîntului. Benjy e mort. Tu nu te poți gîndi la Joseph murind. El e nepieritor. Tatăl lui a murit, și aceea nu a fost moarte. Gura i se mișcă neputincioasă, căutîndu-și cuvintele. Apoi strigă, chinuită parcă de o durere: Îți spun, bărbatul ăsta nu e om, decît dacă e toți oamenii laolaltă. Puterea, statornicia, judecata multă și împiedicată a tuturor oamenilor, bucuria și suferința deopotrivă, anulîndu-se una pe cealaltă și totuși păstrîndu-și esența. În el sînt toate astea, e un depozit în care se regăsește cîte o pîrticică din sufletul fiecărui om și, mai mult decît atît, un simbol pentru sufletul pămîntului. Ochii îi alunecară în pămînt, iar mîna i se retrase. Am spus că o ușă-i deschisă.

Elizabeth își frecă genunchiul acolo unde fusese ținut ritmul. Avea ochii umezi și lucitori.

— Sînt așa de obosită, spuse ea. Am mers pe căldură, și iarba era arsă. Mă-ntreb dacă au scos

găinile vii și mielușelul și capra din cufărul trăsorii. Ar trebui să li se dea drumul, altminteri li se umflă picioarele. Scoase o batistă din corset și își suflă nasul, apoi și-l șterse zdravăn, pînă se înroși. Nu voia să se uite la Rama. Îl iubești pe soțul meu, spuse ea cu glas slab, acuzator. Îl iubești și ți-e frică.

Rama își ridică încet privirea și ochii îi rătăciră pe chipul lui Elizabeth, apoi coborîră din nou în pămînt.

— Nu îl iubesc. Aici nu e cale de întoarcere. Mă închin în fața lui, și pentru asta nu e nevoie de cale de întoarcere. Și tu ai să te închini în fața lui, de asemenea fără întoarcere. Acuma știi și nu trebuie să te temi.

Își mai ținu pentru încă o clipă privirea ațintită în poală, după care ridică brusc capul și își netezi părul cu degetele, de-o parte și de alta a cărării.

— Am încheiat acum, spuse ea. S-a terminat. Amintește-ți de asta numai atunci cînd vei avea nevoie. Și cînd va veni clipa aceea, eu voi fi aici și te voi ajuta. Mai fac un ceai acum, iar tu poate ai să-mi povestești de Monterey.